

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Jókai akác egy háromemeletes ház tetején*

Forrás: .....

Esti Hír

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Jókai Hír

Idő

1924

Személy

Jókai akác egy háromemeletes ház tetején

*Erzsébet-köruti legenda Jókairól, a sárgacsőrű madárkáról,
meg egy kis égbeégett akáctáról*

Mintha csak Jókai mesélné az ő játékos fantáziájával... volt egyszer egy költő gyermeki lélek, csodálatos regények álmodója s mikor örök álmokra hunyta szemét a nagyváros zsvivájában, sivar kőpaloták renetegében, elszállt a házak fölött egy sárgacsőrű kis madárka, felszállt a nagy kőpalota tetejére, sárga csőréből egy kis magot a zsvivaj fölött ott a csöndes magasban elejtett és multak az évek, a hantok besüppednek, a kőpalota tetején pedig kinőtt a magasban egy kis akác, magányos fácska, árva magyar akác... Így beszéltek ezt az emberek éppen Jókairól, akiről szárnyrakelt most ez a hamvas, egyszerű kis Erzsébet-köruti legenda, amely szerint éppen annak a háznak tetején, csodálatosképpen, kinőtt egy magányos akác, amely házban végnapjait élte az ősz költő, s ahol örök álmokra hunyta le szemét.

A magányos kis akác, a rejtett és finom vonatkozások különös jelenségeként valóban ott zöldel a magasban egy Erzsébet-köruti nagy bérház tetején, gyöngye kis levélkéi lengedeznek a júniusi szélben. De mint minden legendában, az Erzsébet-köruti Jókai akác legendájában is van egy kis eltérés a hit és a valóság között — ami azonban nem változtat a dolgok belső szépségén. Ez a kis akác ugyanis a Jókai-ház mellett három házzal odább nőtt, az Erzsébet-körut 54. számú ház

tetején, míg Jókai az Erzsébet-körut 44. számú házban lakott, falála napjaira. A legendát azonban ez a Kis eltérés nem zavarja s a Jókai-fát éppen a Jókai udvarban tartják leginkább számon.

Az 54. számú ház hatalmas háromemeletes épület, szemben a Royal-szállóval. Az épület fokán, a magas tűzfalon, az Andrassy-ut felőli oldalon, közel a ház ereszéhez egyenesen, sugár derékkal áll a kis akác, gömbkoronával, mintha kertész nyesegette volna. A Royal előtti járdáról egészen jól látható, éppen olyan, mint lenn a köruti kis fák s ha leszámítjuk, hogy azt három nagy emelet magasából látjuk, alig mondhatjuk valamivel kisebbnek, mint a köruti fiatalabb fákat. Érdekes, hogy *ig lenn a köruton az ilyen kis fácskák közül többet is tövestül döntött ki a tegnapi vihar, a guamfával és védőráccsal együtt, addig*

ott a magasban, minden védelem nélkül sértetlenül áll a Jókai-fa, a tegnapi viharnak semmi nyoma rajta.

Megkérdeztük az 54. számú ház felügyelőjét, mit tud a ház tetején nőtt akácról, hogyan került oda, mióta van ott? *A házfelügyelő nagyon elcsodálkozott, ő semmitsem tud arról a fáról, nem is közelítheti meg, mert a tűzfal és a ház fedél- és tetőszerkezete kö-*

zött vastag téglalabotzat van; ez a téglalabotzat teszi érthetővé is, hogy ott a magasban, a téglák réseiben gyökereket verhetett és fölnevelkedhetett a magyar homok, szárazsághoz, nélkülözéshez szokott fája, az akác.

— Elég baj ez, kéremi, — töprengett a házfelügyelő — nagyon árt az épületnek, rongálja a téglát, levenni pedig nehéz lesz, nem lehet hozzáférni.

Érdeklődtünk a 44. számú ház fel-

ügyelőjénél is, ez a ház a Jókai-udvar, három házzal odább, mert közben a 46-os szám hiányzik, ilyen számú ház nincs. (Ha valaki azt akarja, hogy ne találják meg, bemondja címét: Erzsébet-körut 46 — ilyen ház nem található.) A Jókai-udvar házfelügyelője kedves beszédű, egyszerű nő, a gázresónál ebédet főz, amikor meghallja, hogy a Jókai-fa felől érdeklődünk, elfordul a konyhagondok elől, öreges arcára szelid áhítat ül és az őszinte sajnálkozás meleg rezdülésével hangjában, egyszerűen mondja:

— Bizony nem a mi házunkon nőtt, tudom, ott van az 54. számú ház tetején, nem itt nálunk, egy kicsivel odább...

pedig milyen szép lett volna, ha itt nő minálunk, azon a falon, amely mellett ott állt a halottas ágy, a Jókai Mór halottas ágya...

de hát egy kicsivel odább nőtt, az a kis madárka, tetszik tudni, egy kicsit odább szállt, ott ejtette el a magot, hogy kinőjjön a fa, isten csodájára. Odább nőtt egy kicsit, de hát mi csak Jókai fájának mondjuk, olyan árva, olyan szelid ott a magasban, egyedül. Itt lakom én már huszonöt éve is, ismertem jól a bődöglut, mondom, az az ő fája. Már tavaly mutatkozott, csak én figyeltem, az idén már virág is volt rajta, fehér virág, elvitte a szél.

Olyan szeliden, olyan kedvesen beszél ez az egyszerű asszony, a házfelügyelő szobáscskában, a gázresó mellett, hinni kell szépen, amit mond a madárkáról, az bizonyosan úgy van. Így születnek a legendák.